

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS /2017-

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 21. novembra 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED], zastúpených advokátom JUDr. Petrom Svrčekom, advokátska kancelária, Dončova 1443/5, Ružomberok, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9 Co 237/2016 z 8. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. augusta 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] a [REDACTED], obaja [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným

postupom orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 237/2016 z 8. septembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovatelia boli účastníkmi konania vedeného pred Okresným súdom Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 C 204/2015 v procesnej pozícii žalobcov o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Okresný súd v označenom konaní rozhodol v poradí druhým rozsudkom z 25. mája 2016 tak, že žalobu sťažovateľov v celom rozsahu zamietol. Proti označenému rozsudku okresného súdu z 25. mája 2016 podali sťažovatelia odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že ho ako vecne správny potvrdil. Sťažovatelia nespokojní s výsledkom odvolacieho konania podali dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 22/2017 zo 17. mája 2017 tak, že dovolanie sťažovateľov ako procesne neprípustné odmietol.

Sťažovatelia v sťažnosti vyjadrujú svoju nespokojnosť s napadnutým rozsudkom krajského súdu. Napadnutý rozsudok považujú za arbitrárny a nespravodlivý, pričom argumentujú a predostierajú svoj vlastný pohľad na vec. V sťažnosti dopĺňajú argumentáciu, ktorú uplatnili v konaní pred všeobecnými súdmi a vychádzajúc z vlastného právneho posúdenia veci dochádzajú k záveru, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené ich označené práva.

Na základe uvedených skutočností sťažovatelia žiadajú, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol tak, že vysloví porušenie ich označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutý rozsudok krajského súdu zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľov o porušení základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 3 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd sa musel v prvom rade zaoberať otázkou včasnosti podania ako jednou z procesných podmienok prípustnosti sťažnosti. V tejto súvislosti bral do úvahy svoju pravidelnú judikatúru vychádzajúcu z rozsudku Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54, z ktorej vyplýva, že v prípade podania dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu a jeho procesného odmietnutia najvyšším súdom je lehota na podanie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu považovaná za zachovanú. V takýchto prípadoch sa potom lehota určená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde počíta od právoplatnosti procesného rozhodnutia dovolacieho súdu. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nepovažoval predloženú sťažnosť, ktorou sťažovatelia

namietajú napadnuté rozhodnutie krajského súdu, za oneskorene podanú, preto preskúmal jej dôvodnosť v rámci predbežného prerokovania sťažnosti.

Ústavný súd pristúpil najprv k posúdeniu namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 426/08).

Ústavný súd sa vychádzajúc z uvedeného pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorá smeruje proti napadnutému rozsudku krajského súdu zaoberal bližšie otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená. Súčasťou stabilizovanej judikatúry ústavného súdu je aj doktrína možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov vo veciach patriacich do ich právomoci. Ústavný súd predovšetkým pripomína, že je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Táto ochrana sa prejavuje aj v tom, že všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo

relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

V súvislosti so sťažnosťami namietajúcimi porušenie základných práv a slobôd rozhodnutiami všeobecných súdov už ústavný súd opakovane uviedol, že jeho úloha pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov súdnej interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných práv a slobôd (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

Podstatná námietka sťažovateľov spočíva v tvrdenom zásahu krajského súdu do ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého sa mal dopustiť tým, že v okolnostiach ich prípadu nárok posúdil ako premlčaný, pričom sa opieral o údajnú vedomosť sťažovateľov o strate ich práva a minulú možnosť domáhať sa vydania bezdôvodného obohatenia od oprávneného v exekučnom konaní. Nesúhlasia s právnym názorom, že sa dozvedeli o škode najneskôr v auguste 2003 na rokovaní u riaditeľky Správy katastra Ružomberok, keď sa dozvedeli o tom, že v exekúcii bol vydražený pozemok v celistvosti, hoci boli v 1/3 vlastníkmi dotknutého pozemku. Tvrdenie, že v čase, keď sa dozvedeli o strate vlastníckeho práva (v konaní sp. zn. 6 C 143/2012), už vzhľadom na premlčanie nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia nebolo možné žalovať o jeho vydanie, je podľa názoru sťažovateľov vzhľadom na okolnosti prípadu extrémne nespravodlivé, porušujúce ich označené práva.

Odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov je častým predmetom posudzovania v rozhodovacej činnosti ústavného súdu a aj štrasburských orgánov ochrany práv, z čoho rezultuje pomerne bohatá judikatúra k jeho významu z pohľadu práva na súdnu ochranu

podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. V odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako ESĽP pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. 1. 1999). Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

Vychádzajúc z mantinelov možných zásahov ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavný súd sa oboznámil s tou časťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorá bola pre posúdenie dôvodnosti sťažnosti podstatná. Krajský súd v podstatnom na odôvodnenie svojho rozsudku uviedol:

„8. Z tvrdení samotných žalobcov vyplýva, že o vydržaní ich spoluvlastníckeho podielu a nadobudnutí nehnuteľnosti v celosti vydražiteľom sa dozvedeli po dražbe od povinného [REDAKOVANÉ] (dražba konaná 10. 01. 2002) a v auguste 2003 od riaditeľky správy katastra, keď vzniknutá situácia bola vyriešená zápisom výlučného vlastníckeho práva vydražiteľa aj ich spoluvlastníckeho podielu na list vlastníctva, čím bola hodnovernosť údajov o vlastníckom práve k nehnuteľnosti vyvrátená a nesmeli sa používať (§ 71 ods. 3 zákona č. 162/1995 Z. z.). Žalobcovia pritom mali vedomosť o tom, že účinne brániť svoje vlastnícke právo mohli podaním vylučovacej (excindačnej) žaloby podľa § 55 ods. 1 Exekučného poriadku len pred začatím dražby.

9. Vychádzajúc z uvedeného sa žalobcovia najneskôr v auguste 2003 dozvedeli o škode, pretože v zákone uskutočnenom exekučnom konaní uznesením okresného súdu (v spojení s uznesením krajského súdu) o schválení príklepu pre vydražiteľa [REDAKOVANÉ] sa tento stal vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti v celosti (vrátane spoluvlastníckeho podielu žalobcov), pričom navrátenie do predošlého stavu už nebolo možné (§ 61, § 140 ods. 2 písm. I/, § 150 ods. 2 Exekučného poriadku). Jedná sa o originálne nadobudnutie vlastníckeho práva, pri ktorom dochádza k prelomeniu zásady *nemo plus iuris*, ako aj nepremlčateľnosti vlastníckeho práva ako základného práva a navrátenie spoluvlastníckeho práva pôvodným spoluvlastníkom už nie je možné ani podaním žaloby o určenie vlastníckeho práva. Žalobcovia sa mali z uvedeného dôvodu domáhať vydania bezdôvodného obohatenia od toho, kto ho v exekučnom konaní na ich úkor získal, keďže premlčacia doba na uplatnenie ich práva ešte neuplynula (§ 107 OZ), a preto neexistuje priama bezprostredná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom orgánu žalovaného a im vzniknutou škodou.

10. Vzhľadom na uvedené došlo k premlčaniu nároku žalobcov na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu štátu (§ 22 ods. 1 zákona č. 58/1969 Zb.), z ktorého dôvodu vzhľadom na vznesenú námietku premlčania žalovaným im ho nemožno priznať (§ 101 ods. 1 OZ, § 20 zákona č. 58/1969 Zb.), keďže sa objektívne oslníte vlastníckeho práva (oznámením povinným o vykonaní dražby, informovaním riaditeľkou správy katastra) dozvedeli najneskôr v uvedenej dobe, pričom pre posúdenie veci je ich subjektívne presvedčenie o zachovaní ich spoluvlastníckeho práva nepodstatné (navyše v rozpore s ich vedomosťou o nevierohodnosti a nepoužiteľnosti údajov katastra), keď ani z uznesenia Krajského súdu v Žiline č.k. 23Co/2134/02-66 zo dňa 28. 02. 2003 nemožno vyvodzovať oprávnenosť subjektívneho presvedčenia o existencii ich spoluvlastníckeho práva, keďže v ňom len uviedol možnosť tomu, kto nebol účastníkom exekučného konania, domáhať sa ochrany vlastníckeho práva určovacím konaním, bez prejudikovania výsledku sporu. Ubezpečovanie riaditeľkou správy katastra o nemožnosti straty spoluvlastníckeho práva nebolo preukázané a rozsudok okresného súdu vo veci určenia vlastníckeho práva má len deklaratórny charakter.

11. Napriek odlišnému právnomu posúdeniu premlčania okresným súdom vychádzajúc z vecnej správnosti jeho rozhodnutia, ktorým žalobu zamietol, ho odvolací súd

potvrdil, vrátane nadväzujúceho výroku o trovách konania, keďže žalovaný ako účastník, ktorý mal plný úspech vo veci si trovy neuplatnil.“

Predmetné rozhodnutie krajského súdu (nadväzujúce na právny názor okresného súdu) obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s názorom krajského súdu nestotožňujú, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej, alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Ústavný súd sa v tomto ohľade stotožňuje s krajským súdom prezentovaným právnym názorom, podľa ktorého sťažovatelia nepreukázali, že v okolnostiach ich prípadu premlčacia lehota na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom správy katastra začala plynúť až po právoplatnom určení vlastníckeho práva v osobitnom konaní, keď sami nerozporovali skutočnosti, že mali vedomosť o vykonanej dražbe, ako aj spornosti zápisu ešte v roku 2003, pričom vedomosť o týchto skutočnostiach v okolnostiach prípadu objektívne spôsobila možnosť vyvinúť účinnú aktivitu na účel ochrany ich práv. Takisto je možné súhlasiť s názorom krajského súdu, že neexistuje príčinná súvislosť medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom, keďže v okamihu, keď sa dozvedeli o rozhodných skutočnostiach o schválení príklepu pre vydražiteľa v celistvosti a jeho účinkov nemožnosti navrátenia do predošlého stavu, sa týmto momentom dozvedeli aj o tom, kto sa obohatil na ich úkor, pričom v tomto okamihu premlčacia doba na uplatnenie ich práva vo vzťahu k vydražiteľovi ešte neuplynula.

Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovatelia v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené.

Ústavný súd tak konštatuje, že nezistil medzi dôvodmi a skutočnosťami, ktoré sťažovatelia uviedli vo svojej sťažnosti, žiaden taký dôvod, ktorý by mohol spochybniť právne závery krajského súdu. Je to tak z toho dôvodu, že po preskúmaní spôsobu a rozsahu odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu a s ohľadom na dôvody, ktoré sťažovatelia uviedli vo svojej sťažnosti, ústavný súd nezistil taký výklad zákonných predpisov rozhodných pre vec samotnú, ktorý by mohol vyvolať účinky nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 ústavy tak, ako to sťažovatelia tvrdili vo svojej sťažnosti. V napadnutom rozsudku krajský súd zohľadnil všetky jeho zákonné náležitosti a tieto pri jeho tvorbe aj prakticky aplikoval, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosť sťažovateľov odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovatelia ďalej namietali aj porušenie svojho základného práva na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa čl. 46 ods. 3 ústavy rozsudkom.

Ústavný súd zdôrazňuje, že podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 46 ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Toto pravidlo sa teda vzťahuje aj na základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným

rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom zaručené v čl. 46 ods. 3 ústavy, ktoré možno považovať konajúcim súdom za rešpektované, ak tento postupoval v súlade s ustanoveniami zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (napr. III. ÚS 322/08).

Keďže ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil porušenie ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu pri jeho aplikácii v súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, konštatuje, že je vylúčené, aby za týchto okolností mohlo dôjsť k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, čo ústavný súd vedie k záveru, že sťažnosť je aj v tejto časti zjavne neopodstatnená, preto ústavný súd pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti sťažovateľov odmietol z uvedeného dôvodu (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. novembra 2017